

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 27.02.2004, sp. zn. 9 Co 169/2004, ECLI:CZ:KSOS:2004:9.CO.169.2004.1

Číslo: 76/2005

Právní věta: Soudní exekutor podle zákona č. 120/2001 Sb. ve znění pozdějších předpisů není orgánem, u kterého lze podat odvolání proti usnesení o nařízení exekuce, ani orgánem, který má povinnost takové podání doručit soudu ve smyslu § 57 odst. 3 o. s. ř.

Soud: Krajský soud v Ostravě

Datum rozhodnutí: 27.02.2004

Spisová značka: 9 Co 169/2004

Číslo rozhodnutí: 76

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení před soudem

Předpisy: § 57 odst. 3 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením O k r e s n í h o s o u d u v Ostravě ze dne 16. 10. 2003 bylo odvolání povinného proti usnesení okresního soudu ze dne 25. 4. 2003 odmítnuto. Dále bylo rozhodnuto o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů „odvolacího řízení“. Okresní soud tento závěr učinil poté, co dospěl ke zjištění, že odvolání, které podal povinný u Exekutorského úřadu dne 2. 6. 2003, došlo okresnímu soudu až dne 4. 6. 2003, tj. po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty k podání odvolání - srovnej § 204 odst. 1, věta první, o. s. ř. - a na místě tak bylo odvolání povinného pro opožděnost dle ustanovení § 208 odst. 1 o. s. ř. odmítnout.

Včasným odvoláním napadl toto rozhodnutí povinný. Domáhal se tak zřejmě změny rozhodnutí okresního soudu v tom smyslu, aby jím podané odvolání odmítnuto nebylo, neboť dle názoru odvolatele bylo podáno včas. Odvolatel připomenul, že usnesením okresního soudu ze dne 25. 4. 2003 byla nařízena exekuce na majetek povinného a touto exekucí byl pověřen soudní exekutor JUDr. V. P. Usnesení o nařízení exekuce doručil povinnému nikoliv soud, ale Exekutorský úřad JUDr. V. P. Z toho důvodu podal povinný v zákonné patnáctidenní lhůtě odvolání k Exekutorskému úřadu, když byl veden tím, že rozhodnutí mu bylo doručeno právě tímto subjektem, a nikoliv okresním soudem. Z tohoto důvodu svým odvoláním proti usnesení o nařízení exekuce brojil právě u shora zmíněného Exekutorského úřadu. Dále podle odvolatele z ustanovení § 28 zákona č. 120/2001 Sb., kdy úkony exekutora se považují za úkony soudu, je možno dovodit, že jestliže je oprávněn exekutor doručovat rozhodnutí soudu, pak i odvolání, které je proti takovémuto rozhodnutí podáno, je nutno považovat za odvolání podané správně a včas.

K r a j s k ý s o u d v Ostravě přezkoumal napadené usnesení okresního soudu, jakož i řízení, jež předcházelo jeho vydání, a aniž by bylo třeba nařídít jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.), dospěl posléze k závěru, že odvolání povinného důvodné není.

Z odůvodnění:

Předně je namístě připomenout, že proti rozhodnutí soudu (jímž je i napadené rozhodnutí, neboť to bylo vydáno okresním soudem) lze podat odvolání do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí u soudu, proti jehož rozhodnutí směřuje (srovnej § 204 odst. 1, věta první, o. s. ř.).

Přitom za opožděné odvolání nelze považovat takové podání, které bylo v zákonem stanovené odvolací lhůtě podáno u odvolacího soudu nebo do protokolu u nepříslušného soudu (srovnej § 208 odst. 2, věta první, o. s. ř.).

Ve smyslu ustanovení § 57 odst. 3 o. s. ř. by byla zákonná odvolací lhůta k podání odvolání zachována i tehdy, byl-li by poslední den lhůty učiněn úkon (zde odvolání) u soudu nebo podání (v tomto konkrétním případě písemné odvolání) odevzdáno orgánu, který má povinnost je soudu doručit.

I když ustanovení § 45 o. s. ř. upravuje způsoby doručování soudních písemností a postavení soudního doručovatele uděluje i soudnímu exekutorovi (dále srovnej § 56 exekučního řádu a § 7 vyhlášky č. 418/2001 Sb.), nelze z toho dovodit, že by soudní exekutor byl zároveň i tím, kdo má povinnost písemnosti doručovat i jiným subjektům než soudu, resp. že by se jednalo o orgán, který má povinnost je doručit na základě jemu udělené poštovní licence.

Soudního exekutora nelze považovat ani za „soud“ ve smyslu ustanovení § 57 odst. 3 o. s. ř., neboť, jak bylo řečeno shora, podání musí být odevzdáno v podatelně příslušného soudu nebo učiněné do protokolu u kteréhokoliv soudu (srov. Bureš, Drápal, Krčmář, Mazanec, Občanský soudní řád, Komentář I. díl, 6. vydání, Praha: C. H. Beck, 2003, 205 s.) a tím nepochybně soudní exekutor není. Nic takového přitom nevyplývá ani z odvolatelem zmíněného ustanovení § 28, věta druhá, exekučního řádu, v němž se praví, že „úkony exekutora se považují za úkony soudu“, neboť v daném případě soudní exekutor rozhodnutí, proti němuž odvolání směřovalo, nevydal a ani neučinil žádný (procesní) úkon (např. do úvahy by zde přicházelo sepsání protokolu s účastníkem řízení, jehož obsahem by učinil odvolání proti rozhodnutí soudu, které by bylo možno považovat za odvolání podané u nepříslušného soudu – srov. § 208 odst. 2 o. s. ř.). Existence takového úkonu soudního exekutora přitom odvolatelem tvrzena není a z obsahu spisu ani nevyplývá.

Lze tak uzavřít, že v daném případě (kdy napadené usnesení obsahovalo v tomto smyslu řádné poučení o odvolání) je pro posouzení konce běhu zákonem stanovené odvolací lhůty rozhodující až den, kdy podání odvolatele došlo do dispozice soudu prvního stupně, proti jehož rozhodnutí podání směřovalo.

Ze situace, kdy povinnému bylo doručeno usnesení okresního soudu ze dne 25. 4. 2003 prostřednictvím soudního exekutora do vlastních rukou dne 19. 5. 2003, byl 15. dnem odvolací lhůty povinného, a tedy posledním dnem této lhůty, den (správně) 3. 6. 2003, tj. úterý, pracovní den. Pokud podání povinného došlo soudu prvního stupně až dnem 4. 6. 2003, přičemž lhůta k podání odvolání tím, že odvolání bylo adresováno a doručeno Exekutorskému úřadu v O. – JUDr. V. P., kam bylo doručeno dne 2. 6. 2003, ze shora uvedených důvodů zachována nebyla, nezbývá tedy než dovodit, že odvolání bylo podáno povinným opožděně.

Okresní soud tak vskutku postupoval správně, pokud odvolání povinného odmítl dle ustanovení § 208 odst. 1 o. s. ř. (srov. dále ustanovení § 204 odst. 1, věta první, o. s. ř.) za současné aplikace ustanovení § 52 odst. 1 o. s. ř.